

РЕШЕНИЕ

№ 7647

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7938** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК)
Образувано е по жалба „Медикал логистик“ ЕООД, против предписания по т.5, т.7-14 и т.16, обективирани в Протокол № ПР2131218/22.10.2022г. на дирекция „Инспекция по труда“-С. с искане за прогласяване на тяхната нищожност.
В жалбата се твърди, че предписанията са издадени при липса на правно основание, в противоречие с целта на закона и при липса на компетентност на длъжностните лица.
Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“-С., чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не изразява становище.
Съдът, след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:
За периода 04.10.2021г.-22.10.2021г., служители на дирекция „Инспекция по труда“ извършили проверка на „Медикал логистик“ ЕООД за спазване на трудовото законодателство. В хода на проверката били констатирани 22бр. нарушения, за които на основание чл. 404, ал. 1 от Кодекса на труда са издадени съответните предписания и е определен срок за тяхното изпълнение. Същите не са оспорени по съответния ред.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :
Настоящият съдебен състав намира подадената жалба, с която се иска обявяване на нищожност на оспорваната заповед, за процесуално **ДОПУСТИМА**, тъй като в

съответствие с чл. 149, ал. 5 от АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

В случая се претендира единствено нищожност на посочените по-горе Предписания, поради което съдът следва да провери дали релевираните в жалбата пороци на оспорения акт са толкова тежки, че да влекат неговата нищожност

В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третираат от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед тежестта на порока, от който е засегнат, и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породят правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

С оглед на това и предвид искането, с което е сезиран, съдът намира, че предметът на настоящото производство се свежда до проверка на компетентността на органа, издал оспорения акт, спазването на установената писмена форма, спазването на правилата при издаването му, които биха повлияли на самото волеизявление, и спазване

На първо място съдът намира, че оплакванията в жалбата за липса на компетентност са неоснователни. Това е така, тъй като Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, част от която е ДИТ осъществява цялостен контрол по спазването на трудовото законодателство. Нейните контролни правомощия са подробно описани в глава деветнадесета, раздел първи от КТ /чл.чл.399-408/, както и на други места в КТ по отношение на конкретни правомощия. ДИТ има право да извършва проверки,

издава задължителни предписания, контролните органи имат право да привличат към административнонаказателна отговорност. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл.401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки. Отделно от това инспекторите от Дирекция "Инспекция по труда"-С., по силата на чл. 404, ал. 1 от КТ имат правомощия да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица с цел отстраняване на нарушения на трудовото законодателство.

Процесните предписания не страдат от пороци във формата, които да обуславят неговата нищожност. Спазена е изискуемата писмена форма, предписанието съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив. От съдържанието на акта може да се установят волята на неговия издател и разпоредените с него правни последици.

Не се констатират нарушения на административнопроизводствените правила, които да са дотолкова съществени, че да засегнат волеизявлението на административния орган до степен на липса на такова.

Що се касае до приложението на материалния закон, съдът съобрази следното :

Както се спомена по-горе, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат, когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание. Настоящият казус не е от категорията, при която материалната незаконосъобразност да води до толкова тежък порок. Напротив, съществува правна норма - чл. 404, ал. 1 от КТ, на основание която контролните органи разполагат с правомощие да издават предписания, с които да дават указания за отстраняване на нарушенията в определен срок. В случая са налице визираните материалноправни предпоставки за издаване на акт с такова съдържание. При установяване на нарушения се издават предписания с характер на принудителни административни мерки.

На следващо място в жалбата се твърди, че процесните предписания са лишени от адресат, тъй като дружеството няма качеството на работодател спрямо лицето В. А., поради прекратяването на трудовото правоотношение с него. Дори да се приеме това твърдение/възражение за правдиво, нарушението би довело до незаконосъобразност на оспорвания административен акт, респ. до неговата отмяна, но същото е направено извън законоустановения, преклузивен срок за оспорване. Въпреки това, съдът ще изложи мотиви защо не споделя тези доводи на оспорващата страна. Съгласно разпоредбата на чл.404 ал.1 т. 12 КТ, контролните органи могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения, в какъвто смисъл са предписанията, касаещи лицето В. А.. Редакцията на тази разпоредба е в сила от 22.12.2017г., докато предписанията са от 22.10.2021г., което е по време на действието на горната норма.

Неоснователно е и твърдението, че административния акт е нищожен поради

несъответствие с целта на закона - чл.146, т.5 АПК - правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Несъответствието с целта на закона (превратното упражняване на власт) обуславя нищожност само, ако преследваната с административния акт цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел не само, че не покрива условията за нищожност на това основание, но и напълно съответства на законоустановената, а именно да осигури свободата и закрилата на труда, справедливи и достойни условия на труд, както и осъществяване на социален диалог между държавата, работниците, служителите, работодателите и техните организации за уреждане на трудовите и непосредствено свързаните с тях отношения

С оглед изхода на делото, и на основание чл.143, ал.4 от АПК, на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, определени по реда на чл.78, ал.8 /Изм. – ДВ, бр. 8 от 2017 г./ от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното Административен съд София-град, 28-ми състав

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „Медикал логистик“ ЕООД, против предписания по т.5, т.7-14 и т.16, обективирани в Протокол № ПР2131218/22.10.2022г. на дирекция „Инспекция по труда“-С. с искане за прогласяване на тяхната нищожност.

ОСЪЖДА от „Медикал логистик“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-С.-град сумата от 100 лв., представляваща сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ